

Szegedi Egyetem

III. évf. 12. szám

A SZEGEDI FELSOOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

1965. június 23.

Figyelemre méltó

EGYETEMÜNK BIOLÓGUS berkeiben érdekes kezdeményezésről hallhat az érdeklődő. Veglegesnek mondott, majd újból megváltozó részletproblémákat boncolgatnak az érdekeltek, de hogy nem titok, arról a biológus faliújság, a PISZKA-FA számai világosan tanúskodnak. A sokatigéző kezdeményezés neve: szakmai vetélkedő.

Szerencsés kézzel kopogtattam Juhász Miklós tanársegéd ajtaján a Növény-tani Intézetben, mert mint később megtudtam, a gondolat tőle származik. Első kérdése, hogy mi a szakmai vetélkedő és hogyan született meg, a következőket mondotta el:

— A dolog lényegében elég régi, bár azóta sokat változott. Két éve merült fel bennem — amikor egyik KISZ alapszervezet patronálójá voltam az a gondolat, hogy orosz-magyar fordítási versenyt kellene szervezni. Az ötlet megvalósult, jutalmaztuk, — de azután a folytatás elmaradt. Ebben őszintén szólva nem kis szerepe volt a hallgatók érdeklődésének. Mai, új formájában a biológia-földrajz oktatók KISZ alapszervezetének kezdeményezésére került napirendre. Az általunk szervezett szakmai vetélkedő lényege a következő: mind az öt évfolyamot bevonjuk a versenybe, de hogy egyenlő feltételeket biztosítsunk, nem támaszkodhatunk az illető szaktudomány egész területére. Itt a felsőbbévesek feltétlenül előnyben lennének. Így vetődött fel a szakmai folyóiratok olvasása, ill. azok ismeretének kérdése. Ennél maradtunk.

A folyóiratokból bizonyos témaköröket jelöltünk meg, s ezeken a témákon belül zajlik le a verseny. Egy-egy évfolyam 4 tagú csapatot indít, s most már végleges, hogy szóban vívják meg a vetélkedőt. Hyen lebonyolításban egyenlő eséllyel indul I. éves V. éves egyaránt. Röviden ennyi a vetélkedő lényege.

EZUTÁN SORBAN látogattam meg a biológia-földrajz oktatók KISZ alapszervezetének tagjaiból alakult három tagú szervező bizottságot.

— Mi a szakmai vetélkedő célja? — tettem fel a kérdést Mucsi Mihálynak, a földtani intézet tanársegédjének.

— A vetélkedő célja? Hát nagyon sok célunk van vele. Elsősorban szeretnénk fokozni hallgatóink aktivitását, — azt hiszem erről bővebben nem kell nyilatkoznom. De a lényeg, a főcél: a tanulás, órákon nem hallottak megismerése a szakmai folyóiratokon keresztül. Azt szeretnénk, ha a hallgatók megbarátkoznának a szakmai folyóiratokkal, ismernék, szeretnék őket. Feltételezzük, hogy azért nem olvassák, mert nem ismerik ezeket. Ezen túl pedig célunk felmérni hallgatóink tudományos gondolkodásának színvonalát itt a hangstíly nem az újságok megtanulásán van, hanem azok megértésében.

Dr. Varjas Lászlót, az Állattani Intézet tudományos segédmunkatársát — sürgős munkája közből zavartam meg. Kezében papírlap, toll, éppen mérési eredményeit készíti felírni. De három perc nagy idő, ami még hátra van a mérés megkezdéséig.

— Tervezik-e ennek a megkezdett munkának a folytatását? — tettem fel gyorsan a kérdést.

— Hogyne! Tervünk szerint évenkénti rendszerességgel szeretnénk folytatni, természetesen felhasználva a menetközben kialakuló tapasztalataikat.

— Mit gondol, más szakoknál is sikerrel alkalmazható lenne kezdeményezésük?

— Feltétlenül! Szeretnénk, ha más alapszervezetek is átvennék tapasztalatainkat, szívesen látjuk őket, ha felkeresnek bennünket érdeklődésükkel.

— Mit vár a vetélkedőtől?

— Sokat várok tőlük. Sok függ a hallgatóktól is. A cél szerintem jó: rendszeres, elmélyült szakmai irodalom olvasását megkedveltetni. Nehéz, de hálás feladat.

UTAM UTOLSÓ állomása a Filozófiai Intézetbe vezetett, ahol a verseny harmadik szervezőjét találtam meg: **Nagyné Krajkó Erzsébet** gyakorlót.

— A zsűrizést hogyan oldották meg?

— Úgy tervezzük, hogy elnökül egy professzort kérünk meg, s a zsűri tagjai egyben a kérdések összeállítói lesznek.

— Milyen a hallgatók érdeklődése?

— Jó. Az érdeklődés megvan, az esélyek egyenlők, a hallgatók szívesen neveznek be.

— Az oktatók hogyan fogadták kezdeményezésüket?

— Nagyon hasznosnak ítélik és sokan már részvételüket is bejelentették.

Itt áll előttünk egy sokat ígérő kezdeményezés beindulása. Felfigyeltünk rá, figyelemmel kísérjük útját, s a kezdeményezők szorgalmát, ötletét dicsérve sok sikert kívánunk, de azt hisszük, nekik is az lenne az igazi dicséret, ha minél szélesebb körben átvennék kezdeményezésüket, átvennék tapasztalataikat. Mert érdemes felfigyelni rájuk!

F. Tóth Lajos

Rigó Béla:

AUTÓSTOPP

Lomhán döngött az út,
dühösen trombitált a kanyar,
hajamba lógtak az eső-lánok,
Az este mély volt és fanyar.

Hárman jöttünk még alkonyat előtt.
Az első kocsi elvitte a nőt.
(Meg se kérdeztük, minket elvinnie meg.)
Aztán egy kutyás hölgy fekezett.
Két dög nyalógott. Igénytelen lehet.
Férfiből egy is elég.

Ó vacogott, hát én maradtam.
Bögyve esőtört a sok autóbarnom.
Megtelt kocsik. Sajnálják, látom ők is.
Ó, semmi! Én is sajnálom nagyon.

Aztán sajtonk által honfrierénnyé
emelt közönyben egy család fut el.
— Papa, egy bácsi! — Hagyd csak! Garázda népség.
Te majd autós leszel.

Új vezető. Felém se biccent.
Állampolgári joga a magány.
S én állok saját magányom öserdejében,
objektívitasom málló talaján.

Mert fecskéfarkos karosszériában,
vagy fémszaketben vágatnak tovább
új lovagok. Volánfejűk.
Meztelen nikkelbordáikon
sárga reflektor-archideák.

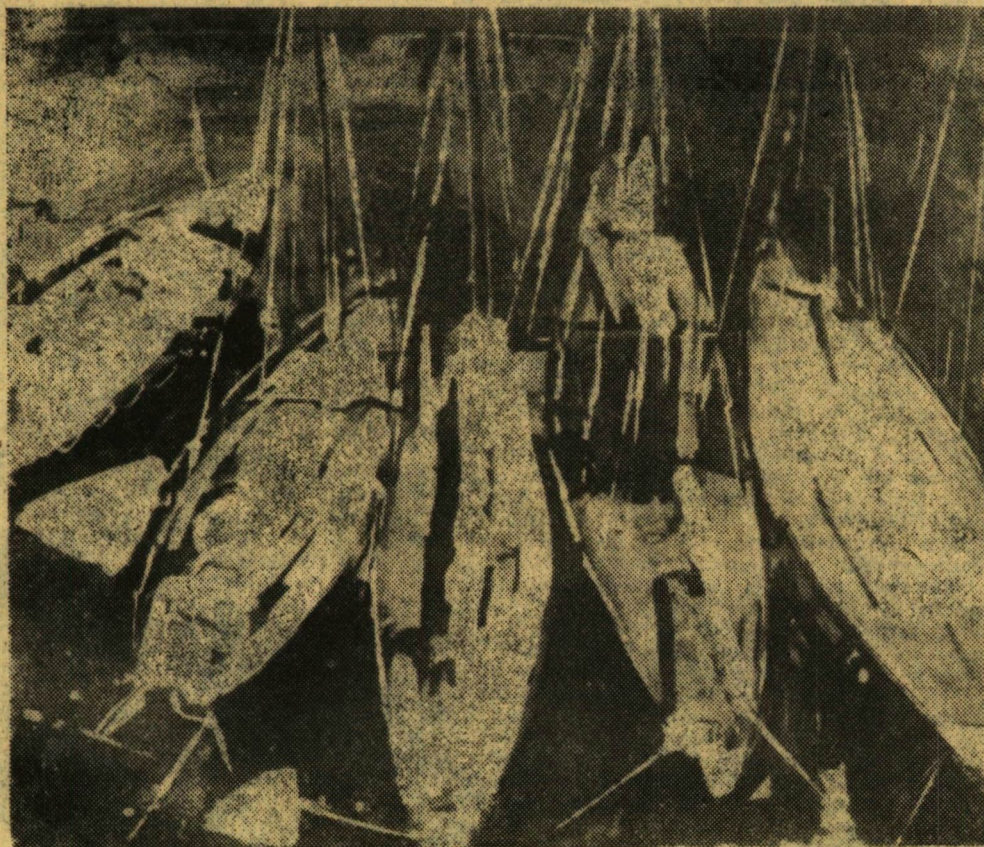
Döng, döng az út!
Dühösen trombitál a kanyar.
A fekete clefánt visszatamad.
Az autók orrának mered
két fényugár-agyar.
De ők rohannak győztesen,
Meg nem állnak.
Lógnak rám az eső-lánok,
Valami betakar.

Egy nyolctonnás emberszeretet megállt.
Már tiszta volt az ég.
Elöl sokan vagyunk, de hátul
van hely elég.

Megyünk holnapra vár a csákány.
(Utat építék) barna földpadok.
S szélére, még megtervezik az autóm,
én is kiálthatok.

Arcomba zúg a szél.
Szél, semmi más.
Megyünk. Megállni féi
a rohanás.
Úznek a végtelen
emlékek, és
fáj ez a végtelen
emlékezés.

Vitorlások

(Cs. Pataj Mihály festménye)

Olasz képeslap

(Enyedi Zoltán felvétele)

JUBILEUM

Tízéves a Ságvári Gimnázium énekkara

Folyik az évzáró ünnepély a Ságvári Gimnázium dísztermében. A dobogón az iskola kórusa. Elhangzanak az utolsó akkordok, az ünnepi öltözött diákok, szülők szétszélednek. Szécsi Józsefet a kórus vezetőjét keressük, akit nem nehéz megtalálni, hiszen fejével kimagaslik a tömegből. Bár rendkívül elfoglalt ember, mégis szívesen áll rendelkezésemre s szinte kérdés nélkül is beszél arról, amit, olyan szívesen csinál: a munkájáról.

— A kórus amelyet most hallott, már tízéves múltat tekint vissza, hiszen az iskola megalapítása óta működik. Két évig csak női kar volt s később bővült ki vegyeskarrá. De ennek külön története van. Egykori tanárom — Maklári Lajos — meglátogatott és meghallgatta az akkor még csak lányokból álló kórust.

— Miért nem csinál sz vegyeskarrát? — kérdezte. — Ha te nem énekeltél volna egykor az én kezem alatt, talán ma sem lennél énektanár. Nos, valahogy így történt. Azóta már nyolcadik éve, hogy ebben a formában működik a kórus.

— Az elmúlt tíz esztendő sikerei közül mire emlékszik vissza a legszívesebben?

— Talán ami leginkább rangot ad a kórusnak, az a hét rádiófelvétel. Ezenkívül voltunk Debrecenben, Székesfehérváron, Budapesten, valamint legutóbb a Gyulai Erkel Diákünnepken, ahonnan aranyéremmel tértünk haza. Természetesen fellépési alkalmat jelent minden iskolai rendezvény is.

— Úgy tudom, az énekkar mellett zenekara is van az iskolának?

— Igen, tizenhét tagú zenekarunk van, amely egyrészt az énekkarral együtt, másrészt szólóprodukciókkal is a közönség elé lép.

— Milyen problémákkal kellett megküzdeni az eddigiek során?

— Bizony anyagi lehetőségeink meglehetősen korlátozottak. Az idén tavasszal a Rádió újra akart egy felvételt készíteni, de minthogy a gyulai találkozó és a budapesti utazás egyszerre túl nagy anyagi problémát jelentett — a meghívásnak nem tudtunk eleget tenni.

De nem csak ilyen jellegű nehézségekről kell beszélnem. Nem tudom az illetékesek miért nem ismerik fel mi csoda kitűnő lehetőséget rejt

magában ha az egyetemi, a gyakorló általános iskolai és középiskolai kórusok között szoros kontaktust teremtenék. Évek hosszú sorára biztosítani lehetne egy kitűnő hanganyagú, kulturáltan éneklő, összeforrott kórust, amely bárhol méltán képviselhetné városunkat.

— Reméljük, hogy ez a cikk is segíthet felszámolni ezt a nehézséget. Most mondjon néhány szót az iskola zenei életéről.

— A tanulók esztétikai nevelése mindmáig megoldásra váró kérdés, amelynek egyik legfontosabb területe a zenei oktatás, de általában a zenei ízlés fejlesztése. Nyugodtan állíthatom, hogy ebben a legnagyobb segítséget a tanulók érdeklődése jelenti. A közelmúltban a III. A osztály javaslatára például — egyetlen hatodik órájukban — kamarakórust hoztunk létre, mely szorosan együttműködik a mintegy nyolcvan tagú iskolai kórusral, mondhatnánk a magvát adja, de most önálló produkciókkal is a közönség elé lép. Talán nem felesleges megemlíteni olyan lelkes tagok nevét, mint Szőkefalvi Nagy Erzsébet (az énekkar titkára) Veress Antal, Gyepes János, Aradi Éva valamint a zenekar „koncertmestere” Somogyi László.

Rendezünk zenei fejtörőket is osztályokon belül, mégpedig rendkívül jó eredménnyel. Az sem véletlen, hogy 147 tanulónknak van hangversenybérlete. Ezek mind azt bizonyítják, hogy a befektetett munka nem hiábaváló.

— Az eredményekhez csak gratulálhatunk. Végül még néhány szót szóljon az elkövetkező idők terveiről!

Az ősszel talán eleget tudunk tenni a Rádió meghívásának. Kapcsolatot szándékozunk teremteni a debreceni, valamint a budapesti gyakorló iskolák kórusaival. Szeretnénk végül remélni, hogy amikor a rádióban felcsendül műsorunk a szegediek érezzék magukénak a sikert. Ugye, ezt nevezik lokálpatriotizmusnak? — teszi hozzá elmosolyodva.

Búcsúzás után egyik kollégájától tudom meg, hogy a „Szocialista kultúráért” jelvényt kétszeresen kitüntették karnagy, a város zenei szakreferense. S ilyenformán lokálpatrióta, kell legyen hivatalból is. De ez hasznos lokálpatriotizmus.

Vass I. Zoltán